

יד ושם
רשות זכרון לשואה ולגבורה

מנהל חברה ונוער

60 שנה למדינת ישראל

משרד ראש הממשלה
המשרד לענייני גמלאים | משרד החינוך

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים כמו גם לבני הדורות הבאים שכן בעזרתו יוכלו להכיר את אוסף הסיפורים הפרטיים המרכיב את התמונה הרחבה. לסיפור האישי שלכם יש אפוא חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד במסגרת פרויקט לציון 60 שנה למדינת ישראל. אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי נכון להיום

שם משפחה: חיות	שם פרטי: גילה
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני ובתקופת השואה

שמות ומקומות יש לרשום בדפוס- גם בלועזית במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה:	זיסו	בלועזית ZISSU	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה:	ג'טה	בלועזית GETA	מין: נ
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בוקרשט	בלועזית BUKAREST	תאריך לידה: 3/1/1943
שם פרטי של האב: יוסף			ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם נשוי/נשואה לפני המלחמה):			שם פרטי ושם נעורים של האם: שיינה קטאי
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):	בוקרשט	בלועזית BUKAREST	שם נעורים של האישה: -
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: -			מקום המגורים: רומניה
מקומות מגורים בזמן מלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):			מקצוע לפני המלחמה: -
האם היית בגטאות? אילו?			
האם היית במחנות? אילו?			
מקום השחרור	בוקרשט		תאריך השחרור: 27/8/1944
האם שהית במחנה עקורים? איזה? -			לאן הלכת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? -
מקומות/מחנות בדרך לארץ: נסיעה ברכבת (בוקרשט בודפשט וינה נאפולי), כמה ימים בנאפולי ומשם באוניה לארץ.			שם שנת העליה: 29/5/1960
			האנייה: הרצל/חירות(?)

לדורות: סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(נקודות להתייחסות: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, מסתור או זהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, השחרור וחזרה הביתה; האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע משמעותית להצלתך; בריחה/הגירה מאונס, פינוי/אוווקאציה למרכז ברה"מ):

אמא מספרת שברחנו לכפר ליד בוקרשט, לא זוכרת את שמו. הינו בבית בודד של איכרה זקנה על גבעה. אני זוכרת את אח שלה. זה בטח היה בחורף 1944. היה קר.

כשאמא שלי באה ללדת אותי, היו לה 2 מזוודות מוכנות: אחת לבית החולים ואחת מוכנה לאושוויץ. דיברו על זה שישלחו יהודים לרומניה, ובסוף לא שלחו משם לאושוויץ כי המחלמה לא נגמרה טוב.

הבית שלנו הופצץ בסוף המלחמה. 5 שנים גרתי בבית שהחלק האחורי שלו היה בנוי מקרשים. זה לא היה בגלל שהינו יהודים, אלא בגלל המלחמה. גם האנגלים הפציצו.

כשנסענו לכפר ההוא ברחנו. את אבא לקחו למחנה עבודה ברומניה והוא שם אותנו במקום רחוק.

התחלתי לדבר רק בגיל 3 וחצי. היה פחד שיהיה לי גמגום ועד היום אני דיסלקטית במידה מסוימת. יש לי שגיאות כתיב, למרות שלמדתי בטכניון. בדיעבד, כשאני מבוגרת אני מבינה שזה קשור למתחים שעברתי כשהייתי תינוקת. למרות זאת, כל החיים היתי תלמידה טובה ומוצלחת. אף פעם לא קישרתי את זה לנושא של השואה.

כשעליתי ארצה הפסקתי לגמגם לגמרי – אמרו לי ש"שוק מבטל שוק". לעלות ארצה לא היה תהליך פשוט. אני רק זוכרת שבביה"ס העממי, הייתי רוצה לדבר, היה לי מה להגיד, אבל פחדתי שאני אקום ואגמגם או לא אצליח לדבר. זו ה"נכות" שלי.

אבא היה במחנה עבודה. הוא בן אדם ש"יודע להסתדר". מחנות העבודה ברומניה היו באמת מחנות עבודה ולא השמדה. הוא חזר אחרי המלחמה, למרות שאם היו משנים משהו הוא היה המועמד הראשון לסוע לאושוויץ. כך שאמנם לא היתה סכנה אדירה, אבל היה פחד. זו כנראה היתה הסיבה שהוא הבריח את אמא ואותנו רחוק.

אמי היתה בת 25 – ילדה עם תינוקות בין כל הגויים, ונראתה מאוד יהודיה. היתה סכנה נוראית! לא היו הרבה יהודים באיזור. בגיל 5 עברנו לבית מפואר, גם בבוקרשט, באיזור של היהודים. שם הלכתי לבית הספר הממלכתי.

השלטון הרומני, למרות שהיה קומוניסטי, היה שלטון יותר נאור מהשלטון שבא אחר-כך. שרת החוץ היתה יהודיה.

בכתה א' עד ג' למדתי יידיש אחרי הצהריים. כמוכן שהיו לנו חיים יהודיים – היינו הולכים לבית הכנסת.

הקומוניסטים עלו לשלטון ב-47/48. בהתחלה השלטון הקומוניסטי היה בסדר, עד שהרגו את כל ההנהגה הזו ובאה הנהגה קיצונית.

כשהייתי בת 6 (1949) נדבק בי "החידק הציוני". בחצר בית הספר שלי היו כל מיני בניינים, ואני היתי מאוד סקרנית. בבניין מסוים, שהיה סגור החלו לנקות ולצבוע. הלכתי לראות מי נכנס לשם. נכנסתי וראיתי מולי תמונה של עץ גדול – הסמל של קרן קיימת לישראל. זו היתה נציגות של ישראל (שרק קמה), חדר כנראה של הסוכנות.

הסבירו לי על ארץ ישראל ומאותו רגע נהיתי "ציוניסטית". יחד עם זאת, היתי מושפעת מהחינוך הקומוניסטי שלי. בגיל 13

(1956) היה אצלנו במקרה דוד שהיה מעורב פוליטית. הוא חיפש ברדיו את תחנת "קול אמריקה", ואז שמעתי על ישראל שנכנסה לסיני עם האמריקאים, וכמה שהישראלים גיבורים. התלהבתי ומאותו רגע החלטתי שאני רוצה להגיע לישראל.

אחרי שנתיים נתנו למי שרוצה לעלות לארץ אפשרות להירשם בשגרירות ישראל. היו שם תורים ענקיים. היינו בתור כל הלילה כדי להגיע ולהירשם.

כשהייתי בת 16 קיבלנו פספורט (רק אני ואבא שלי). והיתי צריכה לעלות. אמא שלי התנגדה לזה שאסע לבד, אבל שכנעתי את כולם שאני יכולה. לבסוף עצרו את העלייה יומיים לפני שהייתי אמורה לנסוע. אני זוכרת עד היום את החדר הענק עם אשנב קטן,

חלון מעץ ומאחוריו ישב מישהו. הינו בתור, כשארבעה אנשים לפנינו פתאום האשנב נסגר. חיכינו שם שעתיים ואז נאמר לנו שאין יותר דרכונים. למעשה הינו כבר "על המזוודות", מכרנו את הכל. אחר-כך במשך שנה וחצי ישנתי על ארגז עץ שהיה לנו, בתור מיטה.

לדורות: סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

**נא ספרי/י על קורותיך בארץ ישראל מאז העלייה
(נקודות להתייחסות: בריחה, העפלה וקליטה):**

במאי 1960, קיבלנו אפשרות נוספת לנסוע. אני הייתי לפני בגרות, אבל רק רציתי לברוח משם. נסענו כל המשפחה באוניה. אני זוכרת את האוניה מתקרבת לחיפה תוך כדי הזריחה. אני זוכרת את התרוממות הרוח והאהבה האינסופית שיש לי לארץ הזאת, עד היום הזה.

אני זוכרת את הדרך מחיפה לצפת כדרך אינסופית, בלתי נגמרת. הגענו לצפת בלילה לדירת חדר וחצי בגודל 30 מ"ר, מחוץ לצפת, בלי חשמל ובלי מים. כמו כל העולים החדשים אמרנו שאנחנו רוצים את דיזינגוף בת"א. בחוץ היו תנים, יותר מפותחים מהיום... היינו שומעים אותם כל הלילה. למחרת קמתי ולקחתי את המשפחה שלי. ההורים שלי היו ממש אבודים ומבולבלים (אמא היתה בת 41 ואבא בן 47).

נסענו לסוכנות ונרשמנו שם. נשלחתי לקיבוץ ללמוד עברית (קיבוץ ליד חיפה, לא זוכרת את שמו). היתי שם רק חודש. ברומניה פינקו אותי מאוד – אמי לא עבדה מחוץ לבית וכל תשומת הלב שלה היתה לילדים. מבחינה כלכלית, אבי ידע להסתדר גם בזמן הקומוניזם. לכן לא הרגשתי מחסור והייתי מפונקת. כעת, בארץ, היתי צריכה לעמוד על הרגליים ולראות מה אני עושה עם החיים שלי.

לדורות: סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

<p>נא ספרי/ על חייך בארץ (נקודות להתייחסות: לימודים, תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה, דורות המשך וכו'):</p>
<p>אחרי חודש בקיבוץ, לא היה נראה לי איך שמתייחסים אליי ואומרים לי מה לעשות. החלטתי לחפש אפשרויות אחרות. בחיפוש הזה פגשתי במקרה ברחוב אבא שלי ידיד מהילדות, שידעתי שלומד בטכניון. אביו כיוון אותי לבחינת בטכניון בחיפה. נרשמתי למרות שלא ידעתי עברית, והגעתי לשם בנס. גם את הספרים השגתי בנס – כל מה שקרה בדרך היה נסים. עם הספרים נסעתי הביתה לצפת, ולמדתי לבחינות לאור נרות. עשיתי את הבחינות והתקבלתי ללימודי קונסטרוקציה. מכיוון שהיו בחינות במתמטיקה ופיזיקה, ואלה היו מקצועות שהייתי חזקה בהם. אחר כך ביקשתי העברה לארכיטקטורה, וגם את זה קיבלתי בדרך נס.</p>
<p>בשנתיים הראשונות ללימודים נתנו לי לעשות את הבחינות ברומנית, מה שהקל עליי מאוד. אמי עבדה כפועלת בבית מלון ונתנה לי כמה פרוטות כדי ללמוד. בקנה מידה של היום, זה כ-400 ש"ח. עם הכסף הזה הסתדרתי, אני לא יודעת איך. מדדתי כל גרוש. מהר מאוד התחלתי לעבוד. עבדתי לאורך כל הלימודים ופרנסתי את עצמי (מכרתי סנדוויצ'ים, עשיתי ספונג'ה במועדון אגודת הסטודנטים...). כל קיץ הייתי עובדת 3 חודשים. עבדתי המון, כמעט שלא הלכתי לקורסים עיוניים אלא השלמתי חומר. זו היתה התקופה הכי טובה בחיי. רקדתי ועשיתי חיים, נבחרתי כמלכת יופי בטכניון והייתי מועמדת להיות בתחרות מלכת היופי הארצית. היה פשוט אדיר.</p>
<p>כשסיימתי את הלימודים הייתי בת 22, מאוד צעירה. התחלתי לעבוד בשנת '65 ואת התואר קיבלתי ב'66. חזרתי לגור עם ההורים בבית בחולון. היה אז מיתון קשה בארץ ולא היתה עבודה. היתי מובטלת במשך כמה חודשים. אח"כ מלחמת ששת הימים הזיזה את הכלכלה, והתחלתי לעבוד במשרד זיו ומשרד בר. ב-1968 התנתתי ונכנסתי למשרד של אריה שרון, שהיה אז הארכיטקט הכי חשוב ומפורסם בארץ. תוך זמן קצר נהיתי ראש צוות, שרון העריך אותי מאוד.</p>
<p>בעלי היה קצת קנאי להצלחה שלי והחליט שנסע לחו"ל על מנת שהוא יתפרסם באירופה כצייר. היינו 4 חודשים בהולנד, ואח"כ בפרנקפורט. ניהלתי שם משרד – מתחתי עבדו 12 ארכיטקטים גרמנים. לאחר מכן פתחתי משרד משלי. כשעבדתי בגרמניה נהייתי חולה. היו לי כאבי בטן נוראיים, פחדתי שיש לי סרטן. הרופאים אמרו שיש לי "מחלת התגעגעות" אז החלטתי לחסל את העסקים שם ולחזור ארצה, בשנת 1974. לאחר שנה התגרשתי, עזבתי את העבודה ומאז אני עצמאית, עובדת עד היום בירושלים. יש לי אח שנולד ב1946. יש לי בת שגרה בת"א, היא למדה בבצלאל ובלונדון.</p>
Empty rows for additional text

